

CHƯƠNG 11:

Từ khi bị Vũ Bội lường gạt, tôi phát giác ra rằng con người trong xã hội đều gian ác cả. Tôi nhìn ai cũng bằng cặp mắt đầy nghi kỵ, ác cảm.

Nhưng thật ra, đâu phải ai cũng gian ác hết, mà vẫn còn có những người thiện lương như người tài xế taxi già ấy chẳng hạn. Đó chẳng qua là tôi chưa gặp được người lương thiện mà thôi.

- Tôi còn nhớ trong quyển nhật ký của cô gái người Do Thái tên Anne-Phrance có câu: "... Con người vốn lương thiện" Lúc sắp chết mà Anne-Phrance còn tin tưởng như thế thì tại sao tôi không giữ vững niềm tin ấy để mà tiếp tục sống?

Thật vậy, tôi cần phải sống. Năm nay tôi mới có 20 tuổi, tôi sẵn sàng chờ đợi thêm một năm, hai năm, năm năm, mười năm nữa để tìm cho ra người nào chân thành yêu thương tôi...

Thế nhưng, Vũ Bội đã lường gạt năm ngàn đồng của tôi thì tôi cần phải đòi lại mới được. Tôi gọi điện thoại đến tửu lầu, nhưng chẳng có anh ta ở đó. Tôi bắt buộc phải đến tận nhà Vũ Bội ở Cửu Long để tìm anh ta. Nhưng vợ Vũ Bội cho biết: "Từ mấy ngày nay Vũ Bội không về nhà, nhưng có điện thoại về. Chẳng hay cô tìm Vũ Bội có chuyện chi".

Tôi không muốn nói cho vợ Vũ Bội biết là tôi đã bị anh ta lường gạt. Nên buộc lòng phải nói dối:

- Thưa bà, không có chuyện chi cả. Chẳng qua vì thuận đường nên tôi ghé vào đây để thăm anh ấy thế thôi.

Vợ Vũ Bội chỉ cười mà chẳng nói gì.

Tôi liền thừa cơ hội ấy mà dò xét những sự bí mật của Vũ Bội luôn thể. Tôi nói:

- Vũ thái thái, tôi có tin này muốn báo cho bà biết.

Vợ Vũ Bội lật đật hỏi:

- Có tin gì vậy cô?

Tôi đặt điều nói dối:

- Cách nay một tháng về trước, Vũ Bội đã cặp với một cô nữ ca sĩ rất là tân tiến. Tên tuổi của cô ta thì tôi xin tạm thời được giữ kín...

- Thật thế ư?

- Tôi chẳng hề dối gạt bà đâu. Vũ Bội đã từng cùng nữ ca sĩ ấy phát sinh mối quan hệ ngay tại căn phòng này... Đồng thời, anh ấy còn dẫn cô ta đến ngôi biệt thự của anh ấy ở ngoại ô để mùi mẫn với nhau nữa. - Sao cô biết?

- Cô nữ ca sĩ ấy đã nói với tôi chuyện đó, vì tình cảm giữa cô ta và tôi rất tốt. Vũ Bội đã nói rằng phụ thân của anh ấy sống ở ngoại quốc và rất giàu có, nên ông đã mua xe hơi cho anh ấy đi, và mua biệt thự cho anh ấy nghỉ mát. Những chuyện đó điều có đúng không thưa bà?

Vợ Vũ Bội vụt phá ra cười ha hả.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Có lẽ bà cho rằng...

Vợ Vũ Bội nhấn mạnh từng tiếng một:

- Những điều Vũ Bội đã nói đều là láo hết cả.

Tôi càng ngạc nhiên, lặp lại:

- Láo à?... Như vậy, theo ý bà, sự thật thì phụ thân của Vũ Bội chẳng có tiền bạc gì cả. Thế còn ngôi biệt thự, chiếc ca nô xinh đẹp và ba chiếc xe hơi đó đều không phải của anh ấy sao?

Vợ Vũ Bội nghiêm nghị nói:

- Tất cả những thứ mà Vũ Bội đã nói đều là của tôi hết, cả căn phòng này cũng là của tôi luôn. Vũ Bội chỉ là một kẻ tay trắng, chẳng có gì cả. Hơn nữa, anh ấy cũng chẳng có phụ thân nào hết..

Khắp người tôi như phát run lên:

- Bà nói sao tôi không hiểu?

Vợ Vũ Bội cười nhạt, giải thích tiếp:

- Mẹ của Vũ Bội là một cô gái điếm. Còn cha của Vũ Bội là một anh chàng lính thủy nào đó không biết.

Tôi cố nén cơn bi phẫn trong lòng và gượng cười:

- Vũ thái thái, nói như vậy thì cô bạn gái của tôi đã bị Vũ Bội lường gạt rồi.

Vợ Vũ Bội tức giận ra mặt:

- Tôi thật không ngờ sau khi tôi đi Nhật Bản để chữa bệnh, ở nhà Vũ Bội lại dám làm chuyện tôi tệ đó.

- Thế mẹ của Vũ Bội đang ở tại đâu, thưa bà?

- Bà ta đã chết rồi. Bà ta là một tín đồ của ma túy.

Lúc bấy giờ, tôi mới biết rõ là mình đã bị Vũ Bội lừa bịp thật rồi. Tôi hết sức hối tiếc về việc đã trót đặt trọn niềm tin vào những lời gian dối của gã bất lương ấy.

Sau khi rời khỏi nhà Vũ Bội, tôi càng cảm thấy đau khổ đến chết được.

Qua ba hôm sau thì đã đến ngày lễ thành hôn của Tá Ty. Tôi rất mong muốn được đi dự cuộc hôn lễ ấy để xem chồng của cô ta như thế nào.

Tôi cố làm ra vui vẻ để đi dự tiệc cưới, nhưng vì tâm sự đang buồn phiền, nên tôi vẫn không sao làm ra vui tươi được.

Chồng Tá Ty là một thanh niên rất trẻ tuổi, có thân hình thật thô kệch, mặt mày đen đúa xấu xí nhưng lại mặc chiếc áo trắng có thắt nơ đen nên trông anh ta chẳng khác nào một kẻ nhà quệ Đã vậy trên gò má anh ta lại còn có một vết sẹo do dao bén gây ra nên lại còn khó coi hơn nữa.

Khi hôn lễ kết thúc thì khách khứa được mời đến nhà hàng ăn tiệc. Đột nhiên, Tá Ty hỏi tôi:

- Bạn xem ông xã tôi như thế nào?

Tôi không thể nói ngược lại lòng mình bằng cách khen ngợi chồng cô ta đẹp trai, văn nhã, mà cũng không dám chê anh ta xấu xí, nên cứ đứng thừ người ra mà chẳng biết phải nói sao. Tá Ty bèn cười nói:

- Mình biết chồng mình không được "Smart" (tức thanh lịch). Điều đó mình rõ lắm, nhưng chính tôi đã cố ý chọn người chồng như thế đấy.

- Tại sao?

- Vì anh ấy cho mình cái cảm giác rất an toàn. Tuy bề ngoài của anh ấy không được hào hoa phong nhã, nhưng anh ấy lại có tâm địa rất lương thiện, và vĩnh viễn trung thành với mình.

- Phải đấy. Tôi biểu đồng tình với Tá Ty.

Nhưng Tá Ty vừa nói đến đó thì bị tân lang mời đi dâng rượu cho khách nên từ đó tôi không còn có dịp nói chuyện riêng với Tá Ty nữa.

Qua một tuần lễ sau, tôi mới đến nhà Tá Ty chơi. Hôm ấy chỉ có một mình Tá Ty ở nhà nên chúng tôi dễ bề trò chuyện hơn.

Tá Ty nhìn bàn tay phải của tôi và không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, còn chiếc nhẫn đính hôn của Vũ Bội tặng cho bạn đâu rồi?

Tôi thở dài và buồn bã đáp:

- Đập nát rồi.

Tá Ty nắm lấy tay tôi và hỏi tới:

- Tại sao vậy? Tại sao lại đập chiếc nhẫn ấy đi?

Tôi rưng rưng nước mắt mà chẳng trả lời.

- Có phải bạn đã bị Vũ Bội lừa gạt không?

- Tá Ty, bạn đã nói chẳng hề sai, Vũ Bội quả là một kẻ sở khanh.

Tá Ty buồn bã cúi đầu. Tôi khóc nức nở và nói tiếp:

- Tá Ty, tôi đã tưởng đâu tôi là kẻ thắng lợi khi đã đoạt Vũ Bội trên tay bạn, nhưng thật ra, tôi lại là kẻ thất bại nặng nề.

Tá Ty nhìn tôi với ánh mắt đồng tình.

Tôi đưa tay lên quẹt nước mắt và bắt đầu thuật lại tất cả mọi chuyện bất hạnh mà tôi đã trải qua cho Tá Ty nghe. Cuối cùng tôi nói:

- Tá Ty, rất may là bạn đã bại vì tay tôi, bằng không thì bạn đã bị Vũ Bội lương gạt rồi.

Tá Ty bung tách trà lên uống một hớp, rồi mỉm cười và ôn tồn:

- Y Sa, tôi nói thật cho Y Sa biết, tôi chẳng hề có ý tranh đoạt Vũ Bội của Y Sa đâu.

- Tá Ty chẳng hề có ý đó à? Thật thế không?

- Thật thế. Nếu như Y Sa cho rằng tôi đã yêu Vũ Bội thì đó là Y Sa đã làm rồi vậy.

- Tôi đã làm?

- Đúng vậy.

- Đến nay, sự tình đã thành quá khứ rồi, chúng ta không còn là tình địch nữa, mà là đôi bạn tốt, vậy chúng ta chớ nên dối nhau nữa.

- Nhưng tôi chẳng hề nói dối Y Sa đâu.

- Tá Ty đừng nên quên rằng, Tá Ty đã gọi điện thoại cho tôi và cho biết là Tá Ty đã cùng Vũ Bội đến Chiêu Đãi Sở. Nếu Tá Ty không yêu Vũ Bội thì tại sao Tá Ty lại theo anh ta đến đây...

Tá Ty mím môi và lắc đầu nói ngay:

- Không, sự thật tôi chẳng hề theo hắn đến Chiêu Đãi Sở đâu.

- Chẳng lẽ hôm ấy Tá Ty đã nói dối tôi?

- Bạn đã nói đúng.

- Nghĩa là Tá Ty đã dối tôi? Nhưng tại sao?

- Vì Y Sa vậy.

Tôi mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Tá Ty Cô ta nói tiếp:

- Thật thế, tôi đã nói dối chính là vì Y Sạ Nhưng tôi hết sức khổ tâm ở chỗ không làm sao nói rõ ra cho Y Sa hiểu được.

Nghe Tá Ty nói đến đây, tôi không khỏi thảm mến phục cô ta.

Tá Ty nhìn tôi, rồi đứng dậy, tay cầm tách trà, tiến đến bên cửa sổ, ngó ra bên ngoài một lúc, đoạn quay vào nói với tôi:

- Y Sa... đến giờ thì tôi chẳng giấu diếm gì Y Sa nữa, chính chiếc nhẫn đính hôn mà Vũ Bội đã tặng cho Y Sa là chiếc nhẫn mà Vũ Bội đã tặng cho tôi trước đó. Hắn đã cầu hôn tôi trước khi hắn quen biết với Y Sạ Giờ thì Y Sa đã hiểu rõ chưa?

Tôi càng kinh ngạc nhìn Tá Ty đăm đăm. Tá Ty chậm rãi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ, tôi đã yêu Vũ Bội như điên như cuồng. Tôi đã nguyện đem tất cả mà dâng hiến cho hắn và tôi đã trở thành kẻ nô lệ của hắn...

- Thế nên Tá Ty đã chấp nhận lời cầu hôn của hắn hả Tôi hỏi.

- Không. Chỉ vì tôi đã phát giác ra chân diện mục của hắn nên tôi đã gởi trả chiếc nhẫn ấy lại cho hắn thay vì nhận lấy.

- Nhưng do đâu Tá Ty lại phát giác ra chân diện mục của hắn?

- Chính người chị họ của tôi đã nói cho tôi biết. Người chị họ của tôi cũng đã bị Vũ Bội lường gạt, nên ngày nay phải làm vũ nữ. Khi biết được tôi đã cùng Vũ Bội kết giao bằng hữu, chị ấy đã khuyên tôi hãy xa lánh hắn, nhưng tôi lại chẳng hề nghe theo lời khuyên của chị ấy, mà lại càng thân thiết với hắn ta hơn nữa. Chị họ tôi thấy vậy thì tức giận vô cùng, nên chị ấy đã cố ý kết thân với Vũ Bội cho tôi nhìn thấy. - Chắc là Tá Ty đã ghen ghét người chị họ ấy lắm?

- Chẳng những ghen ghét mà tôi còn oán hận chị ấy đến chết được. Lúc bấy giờ, Vũ Bội không còn tới lui với tôi nữa, tôi cũng không thèm nghĩ đến chuyện đi tìm hắn ta làm gì, vì tôi oán hận hắn đã đem lòng yêu người khác. Nhưng có một hôm nọ tôi nhận được một cú điện thoại của chị họ tôi. Chị ấy cho tôi một địa chỉ và bảo tôi hãy đến đây gặp chị ấy. Tôi lập tức đi ngay đến đó thì thấy nơi ấy là một công vụ. Tôi còn đang do dự, chưa dám vào thì một người thò đầu ra hỏi tôi có phải là Tá Ty không. Tôi gạt đầu thì anh ta đẩy cánh cửa kính mời tôi vào trong. Khi đi tới một gian phòng nọ, anh ta mở cửa cho tôi vào. Tôi đưa mắt nhìn thì thấy chị họ tôi đang mặc một bộ đồ lót ngồi trên giường, cạnh đó Vũ Bội đang mặc một chiếc quần đùi và nằm trên giường hút thuốc lá. Chỉ cần trông thấy thế, tôi cũng đủ biết họ đã làm gì với nhau rồi. Tôi òa khóc và phần nộ cực điểm, nên quay gót bỏ đi ngay. Vũ Bội bèn chạy theo và cất tiếng gọi tên tôi...

- Thế Tá Ty có trả lời không?

- Dĩ nhiên là không. Vũ Bội chạy theo mấy bước, rồi quay trở vào trong phòng. Tôi đứng núp bên ngoài cánh cửa, nghe Vũ Bội quát tháo om xòm: "Cô là con người hết sức tội tệ. Tại sao cô lại lén tôi mà gọi điện thoại cho Tá Ty đến đây?" Sau đó, tôi nghe có hai tiếng bốp bốp vang lên, rồi có tiếng chị họ tôi khóc nức nở... Tôi đau đớn vô cùng và bỏ đi ra khỏi công vụ ấy. Kể từ hôm đó, tôi oán ghét Vũ Bội thâm sâu và tâm lý tôi càng hận chị họ tôi hơn bao giờ cả.

- Thế chị họ của Tá Ty đã yêu thương Vũ Bội thực tình ư?

- Không. Chừng hai tuần lễ sau, bỗng có một người đàn bà gọi điện thoại đến mời tôi đi uống trà. Tôi không nhận ra người ấy là ai, nhưng vì hiếu kỳ mà tôi quyết định đến nơi ấy xem cô ta là người như thế nào. Khi đến nơi, tôi mới nhận ra đó là một người đàn bà vừa già lại vừa xấu xí, tuổi trạc 40 ngoài, nhưng lại mặt y phục màu xanh màu đỏ của các cô gái, và gương mặt bà ta đã hiện nhiều

nếp nhăn trông chẳng khác nào những lằn nhăn trên một bức họa sơn dầu. Khi bà ta nói chuyện thì từ trong miệng bà ta hơi thuốc lá bay ra nồng nặc. Tôi hỏi bà ta là ai thì bà ta đáp: "Tôi là vợ của Vũ Bội đây!" Tôi hết sức kinh ngạc thì bà ta nói tiếp: "Tôi đã cùng Vũ Bội ăn ở với nhau hai năm rồi. Nhưng tôi biết rằng cô cùng Vũ Bội rất thân thiết với nhau, có đúng thế chẳng? Nếu cô muốn chiếm anh ta, tôi sẵn sàng nhường lại cho cô, nhưng cô bằng lòng mua anh ta với bao nhiêu tiền?" Tôi phần nộ đưa mắt trừng bà ta một cái, bà ta liền cất tiếng cười ha hả, để lộ rõ ràng một chiếc răng giả. Sau đó, bà ta đã mắng nhiếc tôi bằng những lời lẽ hết sức nặng nề đến độ không dám để lọt vào tai. Tôi vừa phần uất vừa xấu hổ vô cùng, nên vội vàng bỏ chạy ra khỏi nơi ấy ngay.

- Người đàn bà ấy có đúng là vợ của Vũ Bội thật không?

- Tôi đã điều tra lại kỹ thì được biết mẹ đàn bà ấy vốn là một gái điếm quốc tế đã đến thời giải nghệ. Nghe nói trong tay bà ta có rất nhiều tiền, nhưng lòng bà ta hãy còn khao khát tình yêu, nên bà ta đã cặp với Vũ Bội. hần là người tình của bà ta.

Tá Ty thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Thế là bộ mặt thật của Vũ Bội đã bị tôi nhìn thấy quá rõ rệt rồi. Và cũng do đó mà tôi chẳng còn oán ghét người chị họ của tôi nữa. Chị ấy đã hy sinh thân mình chính là để bảo vệ cho sự trong trắng của tôi, nên tôi rất cảm kích và hối tiếc về việc mình đã đối xử không phải với chị ấy trước kia.

Tôi hoài nghi nhìn Tá Ty:

- Vậy thì Tá Ty vẫn còn trong trắng ư?

- Phải, trước khi trở thành Chung thái thái (vợ của anh Chung), tôi vẫn còn trong trắng như thường. Có lẽ Y Sa không tin như thế?

Tôi vội vàng khoát tay:

- Không, tôi tin lời Tá Ty lắm.

- Tôi biết có nhiều người bạn đã hiểu lầm tôi, dưới con mắt của họ, tôi là một thiếu nữ phóng đãng, nhưng kỳ thật tôi lại không phải là thứ người như thế. Thật vậy, khi gặp đàn ông con trai, tôi đã ba hoa thiên địa, làm ra vẻ rất lăng lơ đã tinh, nhưng đó chẳng qua là tôi chỉ cố ý "diễn kịch" mà thôi. Vì sự sống, tôi không thể nào không tươi cười giỡn hớt với họ để gieo cho họ một ấn tượng tốt, nhưng thật ra nội tâm tôi lại đau khổ vô cùng... Y Sa, có lẽ Y Sa cũng đã thừa hiểu gia cảnh của tôi như thế nào rồi, cha tôi bị bệnh nặng không thể đi làm việc được nữa, mẹ tôi thì bị mù cả đôi mắt, còn hai đứa em một trai một gái đang nhờ vào sự cúng phụng của tôi. Nếu tôi không có việc làm thì lấy gì để nuôi dưỡng những người thân yêu đó? Tôi thừa biết ở sở làm, có người đã nói rằng mỗi đêm tôi đều đến trừu lậu để làm những việc xấu xa.

- Tôi cũng đã nghe qua có người nói như thế.

- Thật vậy ư? Nhưng kỳ thực, tôi phải đến tửu lầu để dạy Hoa văn cho một người Anh. Ông ta là quản lý của tửu điếm, vợ con của ông ta đều ở tại tửu điếm ấy.

Tôi tức giận nói:

- Chắc là người nào đó ở công ty ganh ghét Tá Ty nên mới đặt điều nói xấu Tá Ty như thế.

- Có lẽ vậy. Người đã bịa đặt câu chuyện ấy vốn đã từng theo đuổi tôi mãi, nhưng tôi lại chẳng hề thích anh ta. Vì vậy mà anh ta mới đặt điều nói xấu tôi như thế.

Nghe Tá Ty nói đến đó, tôi lại càng cảm thấy ân hận không ít. Tôi đã oán ghét Tá Ty, cho rằng Tá Ty là người hư hỏng, nhưng thật ra Tá Ty lại bảo vệ được sự trong trắng của mình, còn tôi thì lại bị Vũ Bội lương gạt và phá hoại cả trinh tiết.

Tôi ân hận nói với Tá Ty:

- Tôi đã lầm. Thật vậy, trước đây tôi đã hiểu lầm Tá Ty nhiều quá. Bây giờ thì tôi mới tin những lời Tá Ty nói.

- Nhưng Y Sa chẳng có gì đáng trách cả. Chẳng qua, trong con mắt của Y Sa, tôi là một người con gái hư hỏng thối nát, nên Y Sa mới không thèm nghe theo những lời tôi đã báo cho Y Sa biết. Nếu như người khác nói thì chắc là Y Sa đã tin rồi. Y Sa, thật tình tôi chẳng hề chiếm đoạt Vũ Bội của Y Sa, mà chỉ đóng vai trò thân thiết với hắn và tạo ra chuyện đi với hắn đến "Thiên Đường Chiêu Đãi Sở" không ngoài mục đích làm cho Y Sa tỉnh ngộ mà thôi. Đó là tôi đã áp dụng đúng phương pháp mà chị họ tôi đề đối phó với tôi trước kia hầu làm cho Y Sa sớm xa rời Vũ Bội đi.

Tôi trách Tá Ty:

- Nhưng tại sao Tá Ty không nói sớm cho tôi biết chuyện Tá Ty đã bị Vũ Bội lương gạt?

- Lý do thứ nhất là nếu tôi có nói ra, chắc chắn là Y Sa chẳng hề tin đâu. Lý do thứ nhì là lúc bấy giờ tôi đang cùng anh Chung yêu thương nhau, nếu Y Sa để lộ cho anh ấy biết được chuyện đó thì...

Tôi cúi đầu, trầm ngâm trong đau khổ.

Tá Ty an ủi:

- Y Sa, dù sao Y Sa cũng chớ nên quá đau khổ nữa. ầu đó cũng là một bài học để từ nay về sau, khi kết thân với một người bạn trai nào, Y Sa cần phải tìm hiểu kỹ càng thân thế của người bạn ấy trước đã. Chớ nên để cho cảm tình làm mờ cả lý trí mà cùng người bạn ấy làm những việc mù quáng, tai hại.

Tôi khích động nói:

- Tôi rất oán hận bọn đàn ông và từ nay tôi sẽ không bao giờ yêu đương ai nữa. ái là gì? Tình là gì chứ? ái tình chẳng qua là thứ hại người mà thôi.

Tá Ty mỉm cười chua chát:

- Nhưng đó chẳng qua là vì Y Sa đã không may gặp phải một mối tình chẳng ra gì nên Y Sa mới có cái ý nghĩ như thế. Chứ thật ra ái tình rất ngọt ngào, êm ái, đáng yêu lắm chứ.

Tôi mím chặt đôi môi vào nhau giây lát rồi ngẩng đầu lên hỏi Tá Ty:

- Bạn có quen biết người đàn bà đã bị tê liệt đôi chân ấy không?

- Không.

Tôi cúi gằm mặt xuống, nhìn dưới gạch.

Chợt tôi trông thấy Tá Ty ngã lưng vào thành ghế và uốn éo thân mình nên tôi biết là Tá Ty đang mệt mỏi rồi. Tôi bèn nói với Tá Ty:

- Tôi, tôi về nhé! Hẹn sẽ gặp lại nhau sau.

Qua vài ngày sau, tôi lại gọi điện thoại đến Vũ Bội. Nhưng ở đầu giây bên kia có tiếng trả lời: "ông ấy vẫn chưa về nhà. Cô là ai thế?" Tôi không muốn lời thô nên vội vàng gác ống điện thoại xuống ngay.

Từ hôm đó trở đi, tôi không còn gọi điện thoại cho Vũ Bội nữa, vì hẳn đã có ý lường gạt tôi thì chán hẳn là hẳn chẳng đời nào chịu gặp tôi. Vả lại, nếu tôi có gặp lại hẳn cũng chẳng ích gì. Tôi có thể nào giết hẳn được không? Hay tôi sẽ thừa hẳn về tội đã lường gạt tiền bạc của tôi? Điều này càng không thể được, vì chính tay tôi đã đưa tiền cho hẳn, hơn nữa chẳng có chứng cứ gì cả thì tôi lấy gì để thừa kiện hẳn bây giờ?

Vả lại, nếu tôi làm to chuyện này ra thì thế nào báo chí cũng sẽ nắm lấy chuyện này mà khai thác dữ dội. Như vậy, tôi sẽ tránh sao cho khỏi bị thiên hạ cười chê, và cả cha mẹ tôi cũng sẽ không khỏi bị nhục lây vì tôi.

Có một hôm, đi ngang qua trước một tiệm buôn đĩa hát, tôi tình cờ nghe tiếng hát của Vũ Bội từ trong tiệm phát ra. Tiếng hát thật là trầm buồn, ai oán, khiến cho người nghe cảm thấy náo cả lòng. Tựa bài hát ấy là: "Chớ nói sẽ gặp lại nhau".

Nghe tiếng hát của Vũ Bội, trong lòng tôi như có một ngọn lửa nóng phừng phừng bốc lên. Tôi phải cố bước đi thật nhanh qua khỏi tiệm buôn ấy và đưa hai tay bịt lấy tai lại để khỏi phải nghe thêm nữa.

Khi về đến nhà, tôi bèn đem tất cả các đĩa hát của Vũ Bội mà vứt vào lửa thiêu rụi hết sạch.

Vũ Bội đã bắt đầu chết hẳn trong lòng tôi rồi.

Sau đó, tôi thu xếp một số hành lý vào và ly và quyết định ra đi khỏi nhà, vì tôi lo sợ mẹ tôi sẽ phát giác ra tôi đã có thai.

Ngày ra đi, tôi viết một bức thư để lại cho mẹ tôi như sau:

"Mẹ, con xin mẹ hãy tha thứ cho con đã ra đi mà chẳng có một lời từ biệt mẹ, chỉ vì con đã trót gây ra một sự lỗi lầm. Có lẽ mẹ chưa phát giác ra điều này: con đã giả mạo chữ ký của mẹ để lãnh số bạc là năm ngàn đồng trong tồn khoản của mẹ ở ngân hàng. Số tiền đó con đã bị một người đàn ông lường gạt hết rồi, con thật có lỗi vô cùng! Con quyết định ra đi để tìm sở làm và khi đã kiếm được đủ số tiền ấy, con sẽ trở về gặp lại mẹ. Xin mẹ chớ có buồn lo cho con vì con đã có thể tự lo cho mình được rồi. Đồng thời, con cũng không muốn để cho mẹ nhục. Tâm tình quá phiền muộn, con viết không được nữa. Xin hẹn sẽ gặp lại sau".

Viết thư xong, tôi bèn đem bức thư bỏ vào trong hộc tủ của mẹ tôi, chợt trông thấy trong hộc tủ có số bạc 300 đồng, tôi nghĩ rằng có lẽ đó là tiền mẹ tôi đánh mạt chược ăn được, nên thuận tay tôi liền cầm lấy mà cất vào trong ví tiền của tôi.

Sau khi rời khỏi nhà, tôi không quên đến công ty xin nghỉ việc, rồi xách hành lý đi dò qua bên kia bờ biển, đến một khách sạn nọ mà ngủ đờ một đêm.